

Iš meilės tiesai
Nr. 3

Ar egzistuoja
tikroji religija?

Militia Immaculatae

Turiny

Ižanga	5
Unikalus įkūrėjas: Jėzus	6
Unikalus Jėzaus mokymas	16
Krikščionybė – vienintelė tikroji religija	36

Serijs: Iš meilės tiesai

Ar egzistuoja
tikroji **religija**?

Serijs: Iš meilės tiesai

Nr. 3

Ar egzistuoja
tikroji **religija**?

Militia Immaculatae

2026

Polish edition copyright © 2020 by
Fundacja **Militia Immaculatae**

Originalas: *Liebe zur Wahrheit. Gibt es eine wahre Religion?*

German edition copyright © 2018 by P. Andreas B. Steiner

Versta iš: *Z miłości do prawdy Nr 3: Czy istnieje prawdziwa religia?*, 2020

Iš lenkų k. vertė: kun. Gytis Karčiauskas

Leidinių galima įsigyti šiuo adresu:

Nekaltosios Riterija Lietuvoje

Birutės g. 1, LT-45320, Kaunas

el. p. leidyba@fsspx.lt

ISBN 978-83-68341-01-0

I leidimas

Visos teisės saugomos

Įžanga

Šioje brošiūroje lyginamas Jėzaus Kristaus asmuo bei jo mokymas su kitų religijų kūrėjais ir mokymais. Atidžiai išsižiūrėjus, tampa aišku, kad tiek Jėzaus asmuo, tiek jo mokymas yra unikalūs. Šį unikalumą parodysime dvidešimčia punktų. Palyginsime Jėzų su kitų religijų steigėjais ir jų mokymais. Galiausiai sprendimą turite priimti jūs patys!

▶ Galime trumpai išvardinti pasauliniu mastu paplitusių religijų žinomiausius įkūrėjus: **Zaratustra** – zoroastrizmo (XVIII–XVII a. pr. Kr.); **Lao Dzė** – daoizmo (apie VI a. pr. Kr.); **Siddhartha Gautama** – budizmo (apie VI a. pr. Kr.); **Mahavira** – džainizmo (apie IV a. pr. Kr.); **Manis** – manicheizmo, kurio dualizmas vis iš naujo iškyla šimtmečių eigoje (216–277 m. po Kr.); **Mahometas** – islamo (VI–VII a.); **Guru Nanakas** – sikhizmo (XV a.); **Baha'ullah** – bahaizmo (1817–1892 m.). Pratriarchų ir pranašų pradėtas judaizmas išsipildė Jėzuse Kristuje, gi ta judaizmo kryptis, kuri kilo Izraelio tautoje, bet atmetė žydų Atpirkėją, po Jeruzalės šventyklos sunaikinimo (70 m. po Kr.) ir Pažadėtosios žemės praradimo (135 m. po Kr.) buvo išsklaidyta po visą pasaulį. Ji vadinama pobibliiniu judaizmu ir neturi aiškaus įkūrėjo.

Unikalus įkūrėjas: Jėzus

Joks kitas religijos įkūrėjas
neteigia apie save,
kad yra Dievo Sūnus

„Prisaikdinu tave gyvoju Dievu, kad mums pasakytum, ar tu Mesijas, Dievo Sūnus?!“ Jėzus atsakė: „Tu pasakei.“ (Mt 26, 63s)

Dauguma religijos įkūrėjų save laiko tik išminčiais (Zaratustra, Lao Dzė, Buda) arba pranašais (Mahometas). Kai kurios religijos teigia, kad tarp jų esama „tam tikrų dievybių įsikūnijimų“.

Pavyzdžiui, Dalai Lamos „inkarnacija“, kuria tiki Tibeto budizmas, joku būdu neprilygsta krikščioniškajai „žmogumi tapusio Žodžio“ sampratai. Kūdikis, kuris pagal budistų suvokimą laikomas dievybės reinkarnacija, atrenkamas pagal kūno deformacijas. Tibetiečių budistai šias anomalijas laiko dieviškumo ženklu. Pavyzdžiui, dabartinis Dalai Lama, kaip nurodyta jo paties patvirtintoje biografijoje, laikomas vienuolikos galvų ir tūkstančio rankų Čenrezigo reinkar-

nacija, kuris esą senovėje pagimdė tibetiečių tautą. Dvi karpos — „du maži kūno gumbai“ — po jo mentėmis esą neabejotinai yra likusių 998 rankų liekanos. Taigi ši inkarnacijos idėja yra tam tikra projekcija, kai mitinės būtybės garbinamos kaip sugrižusios į žemę. Ją galima palyginti su pagonių, kurie garbino tokius pusdievius kaip Heraklis, Achilas ir Persėjas, legendomis.

▶ Žinoma, galima tik tikėti, kad Jėzus yra Dievo Sūnus. Tačiau čia kyla esminis klausimas: **kuriuo iš visų tų religijų įkūrėjų aš tikiu?**

Tuo, kuris sako, kad yra tik paprastas žmogus, ar tuo, kuris sako: „Aš esu Dievo Sūnus“?

Joks kitas religijos įkūrėjas negali teigti, kad gyveno be jokios nuodėmės

---

Kas iš jūsų gali įrodyti mane nusidėjus? (Jn 8, 46)

Pavyzdžiui, Sidharta Gautama jaunystėje palaidai gyveno kunigaikščio rūmuose. Daug kitų pasaulėžiūrų kūrėjų taip pat patyrė atsivertimą, pvz., Mahometas, kuris iš pradžių buvo ožkų piemuo ir kupranugarių varovas, vėliau vedė savo darbdavę Chadidžą ir galiausiai sulaukęs 40 metų pateko į dvasinę krizę. Jo gyvenimą ženklina nuodėmės ir savivalė, lytiniai geiduliai (neribotas žmonių skaičius pranašui), neapykanta priešams, užsakomieji nužudymai ir puolamieji karai. Chadisuose (islamiškoje tradicijoje) rašoma, kad Mahometas vieną dieną įsakė nukirsti galvas visai žydų genčiai (900 žmonių).

Lao Dzė buvo archyvaras imperatoriaus rūmuose Loyango provincijoje, kol nusivylęs viešosios tvarkos žlugimu pasitraukė į vienumą.

► Tik Jėzus Kristus nuo pradžių pasirodo tobulas — nuo prasi-dėjimo iki prisikėlimo ir įžengimo į dangų. Šis tobulumas gerai paliudytas, nes Jėzus turėjo daug priešų savo tautoje, ypač fariziejų tarpe, kurie galiausiai pasiekė jo kaip nusikaltėlio pasmerkimo mirčiai. Net per oficialų procesą aukščiausiam žydų teisme jie nesugebėjo Jėzaus apkaltinti nuodėme. Vienintelis mirties nuosprendžio pagrindas, kurį Kaifas galėjo pateikti, buvo tai, kad Jėzus laikė save Dievo Sūnumi (žr. p. 6).

*Aukštieji kunigai
ir Rašto aiškinto-
jai, pamatę ste-
buklus, kuriuos
jis padarė, [...]
įpyko.
(Mt 21, 15)*

Apie jokio kito religijos įkūrėjo stebuklus nėra pasakojama tokiu būdu

---

Nuo amžių negirdėta, kad kas būtų atvėręs aklo gimusio akis! Jei šitas nebūtų iš Dievo, jis nebūtų galėjęs nieko panašaus padaryti. (Jn 9, 32s)

Koranas aiškiai patvirtina, kad Mahometas nepadarė jokio stebuklo: *Jie tarė: „Kodėl nebuvo atsiųsti jam ženklai nuo jo Viešpaties!“ Sakyk: „Ženklai tėra pas Viešpatį, o aš juk tik aiškus perspėtojas.“* (Sura 29, 49) Vadinamoji „mėnulio padalijimo“ istorija aiškinama įvairiai ir net nėra laikoma Mahometo stebuklu. Visi kiti stebuklų pasakojimai apie Mahometą kyla tik iš chadisų, t. y. vėlyvesnių pasakojimų apie jo gyvenimą. Tas pat galioja ir Maniui, apie kurį pasakojama, kad

jam nepavyko atlikti pagydymo. Hinduizme ir budizme kalbama apie antgamtinę jėgą, vadinamą *siddhi*, kuri išsivysto pasiekus tam tikrą „nušvitimo lygį“. Vis dėlto budizmo stebuklų pasakojimai nėra lygintini su Biblijos aprašytais stebuklais: *Kartą žiauri, laukinė gyvatė, turinti stiprias magines galias, paleido ugnį į Budą. Buda pavertė savo kūną ugnimi ir nukreipė liepsnas prieš gyvatę.*

- ▶ Evangelijų stebuklai išskirtiniai dėl jų neutralaus ir istoriškai detalaus aprašymo. Gydyto stebuklai, prikėlimai ir kiti ženklai aprašomi tokiu būdu, kuris visoje antikinėje literatūroje neturi atitikmenų. Pavyzdžiui, skaitykite pasakojimą apie aklojo išgydymą Jono Evangelijoje (Jn 9, 1–7).

Joks kitas religijos įkūrėjas nebuvo išpranašautas

Nė vienas religijos įkūrėjas nebuvo aiškiai kitų išpranašautas, netgi Mahometas. Apie Budą esama legendos, kurioje jo gimimo metu išpranašaujama ateitis. Vienintelis religijos įkūrėjas, apie kurį **kalbėta 1700 (!) metų prieš jam ateinant**, yra Jėzus Kristus:

Jis kils iš Izraelio, bus toks didis kaip Možė

Įst 18, 15.18: *Viešpats, tavo Dievas, išugdys tau pranašą kaip mane iš tavo giminių. **Jo turėsite klausyti.** [...] Išugdysiu jiems pranašą kaip tave iš jų giminių ir įdėsiu savo žodžius į pranašo lūpas. Jis pasakys jiems visa, ką būsiu jam įsakęs.*

Iš Judo giminės

Pr 49, 10: *Skeptras nepalikis **Judo** nei valdovo lazda, kolei neateis tas, kuriam tai priklauso; tada jam turės paklusti tautos.*

Gimimo vieta: Betliejus

Mch 5, 1: *O iš tavęs, Efratos **Betliejau**, mažiausias tarp Judo kaimų, man kils tas, kuris valdys Izraelį. Jo kilmė siekia tolimą senovę, seniai praėjusius laikus.*

Gimęs iš mergelės

Iz 7, 14: Štai **mergelė** laukiasi kūdikio; ji pagimdys sūnų ir pavadins jį vardu Emanuelis [Dievas su mumis].

Atmestas savo tautos

Iz 53, 3: Jis buvo paniekintas, žmogaus vardo nevertas, **skausmų vyras**, apsipratęs su negalia, toks, kuris prieš žmones užsidengia veidą. Jis buvo paniekintas, ir mes jį laikėme nieku.

Kenčiantis tarnas

Iz 53, 7: Nors buvo žiauriai kankinamas, jis pakluso ir burnos nepravėrė. Kaip tyli **ėriukas**, **vedamas** pjauti, kaip tyli avis kerpama, taip jis nepratarė nė žodžio.

Jo šonas pervertas ietimi

Zch 12, 10: Žvelgdami į tą, kuri **pervėrė**, jie raudos, kaip raudama vienturčio vaiko, ir sielvartaus, kaip sielvartaujama pirmagimio sūnaus.

Nukryžiuavimas ir Jeruzalės sunaikinimas

Dan 9, 26: Po šešiasdešimt dviejų septynetų **pateptasis** bus nužudytas, bet ne dėl savo kaltės, o ateisiančio vado tauta sunaikins miestą ir šventyklą.

► Tokie pranašavimai įmanomi tik todėl, kad Dievas yra viską žinantis. Kai religijos įkūrėjas yra laukiamas daugiau nei tūkstantmetį ir tada tiksliai išsipildo visos pranašystės apie jį, tai liudija nepakartojamą Dievo Apvaizdos išmintį. Taip Dievas pasirodo kaip visažinis Tėvas, kuris rūpinasi savo mylimais vaikais. Daugiau pranašysčių rasite brošiūroje *Ar Jėzus yra Dievo Sūnus?* (Iš meilės tiesai Nr. 4).

Angelas tarė moterims: Jūs nebijokite! Aš žinau, kad ieškote Jėzaus, kuris buvo nukryžiuotas. Jo čia nebėra, jis prisikėlė, kaip buvo sakęs. Įeikite, apžiūrėkite vietą, kur jo gulėta.

(Mt 28, 5s)

Apie nieką kitą neteigiama, kad būtų prisikėlęs iš numirusių

Jo čia nebėra, jis prisikėlė, kaip buvo sakęs! (Mt 28, 6)

Prancūzų revoliucijos laikotarpiu norėta įkurti naują religiją – proto religiją. Laisvamaniui vardu Lépeaux šis siekis nepavyko, nes liaudyje neatsirado jo sekėjų. Tada valstybės veikėjas Charles-Maurice de Talleyrand-Périgord jam pasakė: *Jei norite sėkmės [kuriant religiją], leiskite save nukryžiuoti, palaidoti ir prisikelkite trečią dieną!*

Chasidiškojo judaizmo pasekėjai, atrodo, nujaučia prisikėlimo paslaptį. Kai 1994 birželio 12 d. Niujorke mirė Menachemas Mendelis Schneersonas – paskutinis Chabad Liubavičių dinastijos rebė (rabinas), tūkstančiai Europos žydų pirko bilietus į Niujorką, į vieną pusę, ir daug savaičių laukė prie jo kapo tikėdamiesi prisikėlimo, kuris taip ir neįvyko.

Krikščionybės fenomenas: Žmogus be valdžios, ginklų ir pinigų, miręs kaip nusikaltėlis, pakeičia visą laiko skaičiavimą ir pasaulio istoriją!

Joks kitas religijos įkūrėjas negali susieti žmogiškos nesėkmės su pergale

Atėję į vietą, kuri vadinasi ‚Kaukolė‘, jie prikėlė ant kryžiaus Jėzų ir du piktadarius. (Lk 23, 33)

Jėzus Kristus, Dievo Sūnus ir krikščionių, katalikų religijos įkūrėjas, mirė kaip niekingas nusikaltėlis. Didesnį prieštaravimą vargu ar galima įsivaizduoti. Tačiau šis regimas prieštaravimas yra jo pasiuntinybės dieviškumo įrodymas: bet kuris paprastas žmogus po tokios nesėkmės būtų pamirštas istorijos. Žmogiškai kalbant, Jėzaus įkurta religija — Katalikų Bažnyčia — turėjo išnykti kaip viena iš daugelio apsišaukėlišių žydų grupuočių. Jėzaus mirtis žydų teisėje laikyta dar labiau smerktina: pakabintasis (ant kryžiaus) buvo laikomas *Dievo prakeiktu* (Įst 21, 23).

► Vien žmogiškais argumentais neįmanoma paaiškinti, kodėl žmogus, kuris pagal žydų Įstatymą buvo laikomas prakeiktu nusikaltėliu, nugalėjo. Jau 2000 metų tas pralaimėjęs Žmogus, neturėjęs nei ginklo, nei galios, milijardams žmonių yra atpirkimo, išganymo ir meilės šaltinis. Tai — unikalus reiškinys visoje žmonijos istorijoje.

*Šventoji Dvasia
nužengs ant tavęs, ir
Aukščiausiojo galybė
pridengs tave savo šešė-
liu; todėl ir tavo kūdikis
bus šventas ir vadina-
mas Dievo Sūnumi.*

(Lk 1, 35)

Apie nieką kitą neteigiama, kad būtų gimęs iš mergelės

Marija buvo susižadėjusi su Juozapu; dar nepradėjus jiems kartu gyventi, Šventosios Dvasios veikimu ji tapo nėščia. (Mt 1, 18)

Šis tekstas unikalus dėl paprastumo ir aiškumo, kokio nerastume jokiame kitame antikiniame šaltinyje. Vos viename sakinyje minimas nepaprastas Jėzaus pradėjimas — be jokių įrodymų, be paaiškinimų, kaip tai įvyko, be mitologinių vaizdinių, kokius randame apie antikinius dievus, esą šie prisiartina prie moters „gulbės“, „jaučio“ ar „aukso dulkių“ pavidalu.

► Būtent palyginimas su šiais antikiniaiis mitais padaro Evangelijos pasakojimą tikėtiną.

Unikalus Jėzaus mokymas

Galima pateikti 13 priežasčių, kodėl būtent Jėzaus mokymas, kurį Katalikų Bažnyčia saugo jau du tūkstantmečius, nebijo palyginimo su bet kuria kita pasaulėžiūra. Priešingai, kiekviena iš šių priežasčių rodo, kad katalikų religija yra labiausiai tikėtina.

Jokioje kitoje religijoje Dievas
neapsireiškė tokiu būdu

Daugel kartų ir įvairiais būdais praeityje Dievas yra kalbėjęs mūsų protėviams per pranašus, o dabar dienų pabaigoje jis prabilo į mus per Sūnų, kurį paskyrė Visatos paveldėtoju ir per kurį sutvėrė pasaulius. (Žyd 1, 1)

Jau Senojo Testamento laikais Dievo Apreiškimas buvo unikalus ir viršijo visa, ko mokė pagonybė: Dievas tiesiogiai veikė istorijoje (Abraomo išrinkimas, Izraelio išvedimas iš Egipto, įsakymų paskelbimas), buvo su tauta Sandoros palapinėje ir Jeruzalės šventykloje, kalbėjo per pranašus. Tačiau visa tai buvo tik paruošimas aukščiausiam Dievo artumui – jo išikūnijimui Jėzuje Kristuje.

*Meilė reiškia pasi-
ryžimą kentėti dėl
mylimojo. Iš Jėzaus
kančios didybės galime
spręsti apie jo meilės
didybę, nes jis kentėjo
dėl mūsų!*

Jokioje kitoje religijoje pats Dievas nesiaukojo už žmones

Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų. (Jn 3, 16)

Tik krikščionybė moko, kad pats Dievas atidavė savo gyvybę iš meilės nusidėjėliams. Kitos religijos priskiria Dievui ar dievams gerus darbus žmonėms, bet tie veiksmai lieka natūralaus lygmens: vaisin-gumas, sveikata, apsauga nuo blogio ir pan. Kad turėtų Dievą, galintį paaugoti savo gyvybę, kitos religijos pirmiausia turėtų pripažinti, kad tas Dievas tampa žmogumi. Bet Dievo įsikūnijimui yra būtina Trejybė (žr. p. 40) ir tik krikščionių religija išpažįsta Švč. Trejybę, todėl jokia kita religija negali mokyti apie Dievo Sūnaus savęs paaugojimą.

Nė vienas kitas pasakojimas nepagrindė artimo meilės taip giliai, kaip Jėzaus pasakojimas apie gailestingąjį samarietį.

Jokia kita religija neapreiškia, kad Dievo esmė yra „Meilė“

Dievas yra meilė, ir kas pasilieka meilėje, tas pasilieka Dieve, ir Dievas pasilieka jame. (1 Jn 4, 16)

Tarp 99 Alacho vardų trūksta vieno: „Meilė“. Nors Koranas kartais apibūdina Dievą kaip gailestingą ar net „mylintį“, tačiau musulmono santykis su Alachu nėra meilės ryšys — kalbama apie islamo įstatymų laikymąsi, kad išvengtum bausmės. Todėl musulmonai atmeta meilės ryšį tarp Dievo ir žmogaus, nes Dievas visiškai skiriasi nuo žmonių. Be to, Koranas moko, kad Dievas nemyli visų žmonių: „Alachas nemyli netikinčių.“ (Sura 3, 32)

Budizmas — tai religija be Dievo sąvokos, todėl negali Dievo vadinti Meile. Hinduizmas žino meilės dievus, pvz., Kamadeva, bet tai žmogaus geismų dievukai, panašūs į graikų ir romėnų Erosą, Dionisą ar Venerą.

*Mylimieji, mes
dabar esame
Dievo vaikai, bet
dar nepasirodė
kas būsime.
(1 Jn 3, 2)*

Jokia kita religija nepripažįsta sielos sudievinimo

Mes vadinamės Dievo vaikai ir esame! (1 Jn 3, 1) — Kad [...] taptumėte dieviškosios prigimties dalininkais. (2 Pt 1, 4)

Katalikų Bažnyčia turi daugiau nei tik tam tikrą meditaciją, tylą ar atsidavimą Dievui. Ji turi tikrą ir veiksmingą sielos perkeitimą į Dievo-Trejybės panašumą.

Tai toks perkeitimas, kai žmogus krikšto metu tampa tikru Dievo vaiku ir gauna dalį dieviškojoje prigimtyje (plg. 2 Pt 1, 4).

Šis dalyvavimas vyksta per pašvenčiamąją malonę. Jo dėka Dievas — Švč. Trejybė — apsigyvena teisingo sieloje: *Argi nežinote, kad jūs esate Dievo šventykla ir jumoje gyvena Dievo Dvasia?* (1 Kor 3, 16).

Krikščionybė — vienintelė religija pasaulyje, kuri gali suteikti kančias ir skausmui prasmę. Per tikėjimą į Jėzų jie virsta išganingu kryžiumi.

Jokia kita religija neįsako meilės priešams

O aš jums sakau: mylėkite savo priešus ir melskitės už savo persekiotojus.
(Mt 5, 44)

Koranas moko persekioti ar net žudyti Alacho priešus: *Kai sutiksitate (mūšio lauke) tuos, kurie nepatikėjo, tai — kirtis kardu per kaklą; o kai jūs juos susilpninsite, tai suveržkite pančiais.* (Sura 47, 4) Nors nuosaikūs musulmonai šiandien šias eilutes aiškina kitaip, daugelis grupių jas vis dar traktuoja pažodžiui, remdamiesi istoriniais islamo plėtros pavyzdžiais (žr. p. 31). Tai patvirtina ir šariato teisėje įtvirtintas kraujo keršto principas (qisās): *O tie, kurie patikėjote! Užrašytas jums Al-Kisas (atpildas) už nužudytuosius: laisvasis — už laisvajį, vergas — už vergą, moteris — už moterį.* (Sura 2, 178) Nekrikščioniškas judaizmas vis dar laikosi šio

kraujo keršto principo pagal Mozės Įstatymą: *Akis už akį, dantis už dantį*. (Iš 21, 24; Kun 24, 20; Įst 19, 21) Artimuosiuose Rytuose arabiškasis „qisās“ susiduria su žydiškuoju „neqmat dam“ – kraujo kerštas atsakomas kraujo kerštu – viena ideologinių priežasčių, kodėl smurto spiralė ten nesibaigia.

Hinduizmas dar aiškiau parodo, kokias klaidingas pasekmes gali turėti neteisinga pasaulėžiūra. Jis nepripažįsta meilės priešui, netgi atmeta įprastą artimo meilę. Remiamasi tokia logika: kiekvienas žmogus pereina reinkarnacijos ciklą (samsara). Iš jo jis gali išsivaduoti tik atkentejęs už blogą karma. Jei kas nors kenčia – reiškia, jo karma bloga ir jis privalo kentėti. Jei jam padėtume, įsikištume į šį ciklą ir padarytume žalos: žmogus vėl atgims su bloga karma. Todėl hinduizmas prieina, galima sakyti, šėtoniškos išvados: gailestingumo darbai artimui kenkia.

► Priešingai, krikščionybė taip giliai įtvirtino artimo meilę visuomenėje, kad elgesys pagal hinduizmą krikščioniškame pasaulyje būtų laikomas nusikaltimu. Už „nesuteiktą pagalbą“ skiriami metai kalėjimo! (Vokietijos BK §323c)

*Juk Žmogaus Sūnus
ateis savo Tėvo šlovėje su
savo angelais, ir tuomet
jis atlygins kiekvienam
pagal jo darbus.
(Mt 16, 27)*

Jokia kita religija nesuteikia tiek paguodos kančioje

Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada savęs, teneša savo kryžių ir teseka manimi. (Lk 9, 23)

Ši paguoda yra antrojo dieviškojo Asmens įsikūnijimo pasekmė. Kaip žmogumi tapęs Dievas, Jėzus išgyveno visas žemiško gyvenimo kančias ir vargus. Tai prilygsta karaliui, kuris uždeda savo valdiniam sunkias prievoles, bet ir pats palieka rūmus, apsisvelka paprastais drabužiais ir išgyvena tai, ką turi iškęsti jo pavaldiniai. Dar daugiau: Jėzus patyrė ne tik įprastus žemiškus rūpesčius, bet ir pačią žiauriausią senovėje mirties formą – nukryžiovimą.

Todėl kenčiantis žmogus krikščionybėje gali žvelgti į Dievą, kuris pats patyrė kančią. Tad Jėzus sako: *Aš esu kelias* (Jn 14, 6) ir: *Sek paskui mane!* (Lk 9, 23). Tai reiškia, kad krikščionybė yra vienintelė pasaulyje religija, kuri žino *kančios perkeitimą*. Priėmus kryžių Jėzaus pavyzdžiu, kančia yra jau nebe blogis, o tampa nuopelnu amžinybei ir paguodžiančiu būdu susivienyti su Dievu. Tai galioja net ir dėl žmonių kaltės kilusiai kančiai, kaip rodo atgailaujančio nusikaltėlio pavyzdys (Lk 23, 43).

Nė viena pasaulio religija nepri-lygsta krikščio-nybei moralinių reikalavimų atžvilgiu.

Jokia kita religija nekelia tokių aukštų moralinių reikalavimų

Kurie yra Kristaus Jėzaus, tie nukryžiuo savo kūnus su aistromis ir geismais. (Gal 5, 24) — O aš jums sakau: kiekvienas, kuris geidulingai žvelgia į moterį, jau svetimauja savo širdimi. (Mt 5, 28) — Nei ištvirkėliai, nei stabmeldžiai, nei svetimautojai, nei sanguliautojai su vyrais, nei vagys, nei gobšai, nei girtuokliai, nei keikūnai, nei plėšikai nepaveldės Dievo karalystės. (1 Kor 6, 9–10) — Palaiminti persekiojami dėl teismo. (Mt 5, 10)

Monogamija, santuokos neišardomumas, moterų padėties pakėlimas (žr. p. 28), mergystė, meilė priešams, evangeliniai neturto, skaistumo ir klusnumo patarimai ir t. t.: jokia kita religija neturi tokių aukštų dorovinių reikalavimų.

Islamas ypač pasižymi nuolaidžiuo kūniškam geidulingumui, ypač tęsdamas senovės Artimųjų Rytų poligamiją. Kiekvienas vyras gali turėti iki keturių žmonių bei neribotą skaičių sugulovių.

Dažnai tvirtinama, kad Tibeto vienuoliai moraliniais reikalavimais viršija krikščionis. Tačiau tai netiesa: jų susilaikymas remiasi ne krikščioniška savitvarda, o moters demonizavimu (žr. p. 30). Be to,

vis labiau viešai aptariamas seksualinis palaidumas šiuose vienuolyuose, kuriuos idealizuoja Vakarai.

Labiausiai kenčia vadinamieji „vaikai vienuoliai“. 2013 m. *Liberty Voice* žurnalas pranešė, kad skurdžiausi Butano vaikai, kurių tėvai negali sumokėti už mokslą, yra siunčiami į vienuolynus, kur, pasak liudininkų, dažnai tampa seksualinio išnaudojimo aukomis. Vakaruose šie piktnaudžiavimai nutylimi. Tantriniame budizme žinomi seksualiniai ritualai, pvz., aukštųjų lamų lytinis aktas. Geltonųjų kepurių sektoje, kuriai priklauso ir Dalai Lama, nesutariama, ar šis kontaktas turi būti tik „vizualizuojamas“ meditacijoje, tad tik įsivaizduojamas, ar turi būti iš tikrųjų naudojamos specialios „lytinės partnerės“. Pats Dalai Lama nenurodo, kuriai kryptčiai priklauso.

- ▶ Kai kas galėtų paprieštarauti, kad būtent Katalikų Bažnyčia, leidusi savo gretose tiek seksualinio išnaudojimo atvejų, neturi teisės apie tai kalbėti ar net yra dar blogesnė. Bet tai klaidinga. Šie piktnaudžiavimai įvyko ne laikantis, o pažeidžiant Jėzaus mokymą ir Bažnyčios įstatymus, kai tuo tarpu budizmas šių praktikų moko ir jas propaguoja. Katalikų teisynas už tokias veiklas numato griežčiausias bausmes.

*Mano Tėvo
namuose daug
buveinių. [...] Kai nuėjęs
paruošiu, vėl su-
grįšiu ir jus pas
save pasiimsiu,
kad jūs būtumėte
ten, kur ir aš.
(Jn 14, 2s)*

Jokia kita religija nemoko apie tokią kilnią laimę būsimajame gyvenime

---

*Ko akis neregėjo, ko ausis negirdėjo, kas žmogui į mintį neatėjo, tai paruošė
Dievas tiems, kurie jį myli. (1 Kor 2, 9)*

Krikščionybė yra anapusinė, būsimąjo gyvenimo religija. Viskas Šventajame Rašte nukreipta į gyvenimą po mirties. Krikščionis katalikas mirties akivaizdoje, jei miršta kaip Dievo vaikas, pateks į amžiną bendrystę su Dievu, regės Švenčiausiąją Trejybę veidas į veidą. Tai aukščiausia veikla, aukščiausias gyvenimas ir aukščiausia būtis.

Budizmas moko (panašiai kaip ir hinduizmas artimo meilės klausimu) visiškai priešingai nei krikščionybė. Budizmas siekia nirvanos — išsilaisvinimo iš amžino reinkarnacijos rato. Nirvana reiškia *užpūtimą, užgesimą*. Net jei nirvana ir nėra suprantama kaip visiškas sunaikinimas, ji vis vien reiškia visiškos apatijos, neveiklumo būseną. *Tai nei atėjimas, nei išėjimas, nei stovėjimas, nei mirtis, nei gimimas.*

(Buda) Tai yra visiška priešingybė amžinai ir aukščiausiai veiklai, kurią siela patiria regėdama Dievą.

Islamas, priešingai, moko apie visiškai juslinį rojų, kuris aprašomas kaip malonus tik vyrams. Koranas aiškiai nurodo suroje 56, 36, kad musulmonų vyrai rojuje bus apdovanoti mergelėmis. Jis aprašo jų *dideles akis* (56, 22) ir *dideles krūtis* (78, 33 – taip žodį wa-kaawa-'iba aiškina arabų egzegetas Ibn Kathir (m. 1373), taip jį verčia E.W. Lane (m. 1876), *Arabic-English Lexicon*). Chadisų (tradicijų) aiškinimas taip pat aiškus: *Kiekvienas jų gaus šimto vyrų jėgą valgyti, gerti, mylėtis ir patirti malonumą*.

Jokia kita religija nesugeba taip paprastai parodyti Dievo veikimo

---

Kam atleisite nuodėmes, tiems jos bus atleistos, o kam sulaikysite, – sulaikytos. (Jn 20, 23)

Bažnyčia turi išorinius ženklus, kurie sukelia vidinį, dvasinį poveikį: septynis sakramentus. Tai visiškai unikalūs išoriškai matomų veiksmų ir dvasinio poveikio žmogaus sielai derinys. Net ir tas, kuris netiki dvasiniu poveikiu, turi pripažinti, kad šie septyni išoriniai ženklai tobulai apima visą žmogaus gyvenimą. Jokia kita religija negali susieti žmogaus su Dievu bet kurioje gyvenimo situacijoje taip, kaip tai daro katalikų kunigai per sakramentus.

Septyni sakramentai natūraliai ir harmoningai atitinka žmogaus gyvenimo eigą: gimimą atitinka Krikštas, kasdienę mitybą – Komunija, subrendimą – Sutvirtinimas, ligą ir sužeidimą – Išpažintis, mirimą – Paskutinis patepimas. Be šių penkių asmeninių sakramentų Bažnyčia turi dar du, skirtus pašvęsti visuomenei: tiek valstybei, tiek Bažnyčiai.

Santuoka skirta šeimai — valstybės ląstelei — pašvęsti, kunigystė — dvasinei tvarkai, t. y. Bažnyčiai, ugdyti.

Daugelyje religijų esama papročių, kurie primena sakramentus. Daug pagonišku religijų turi ritualinius apsiplovimus, skirtus apšvaistymui (pvz., hinduizme maudymasis Gange). Tai krikšto ir išpažinties imitacija, bet tai tik išorinis veiksmas (maudynės Indijos upėje), nors atliekantis ir tikėtų jo dvasiniu poveikiu. Išpažintis neegzistuoja jokiaje kitoje religijoje, nes niekas nedrįsta daryti to, ką kiekvienas katalikų kunigas atlieka atleidimo žodžiais Jėzaus vardu: *Aš tave išrišu nuo tavo nuodėmių!* (pagal Jėzaus įsakymą Jn 20, 21).

Jokia kita religija nėra tokia universali erdvėje ir laike

Čia jau nebėra nei graiko, nei žydo, nei apipjaustyto, nei neapipjaustyto, nėra barbaro, skito, vergo, laisvojo, bet visa ir visuose — Kristus. (Kol 3, 11) — Įvairių tautų, genčių, kalbų ir giminių žmonės. (Apr 11, 9)

Dauguma religijų yra susijusios su konkrečia rase ar tauta, iš kurios jos kilo. Taip yra, pavyzdžiui, su judaizmu, kuris glaudžiai susijęs su kilme iš vienos iš dvylikos Izraelio giminių. Panašiai ir hinduizme — tik tas, kuris gimė vienoje iš Indijos kastų, laikomas tikru bendrijos nariu.

Priešingai visiems rytietiškiems papročiams, Jėzus viešai kalbėjosi su samariete: „Mokiniai nusistebėjo, kad jis šnekučiuoja su moterimi“.
(Jn 4, 27)

Jokia kita religija nesuteikia moteriai tokio kilnaus statuso

---

Ir pasirodė danguje didis ženklas: moteris, apsisiautusi saule, po jos koju mėnulis, o ant galvos dovylikos žvaigždžių vainikas. (Apr 12, 1)

Šis punktas šiandien ypač atakuojamas, nes Katalikų Bažnyčia nešventina ir negali šventinti moterų kunigystei. Tačiau pamirštama, kad būtent Bažnyčia įtvirtino lygybę tarp vyro ir moters per monogaminę santuoką. Be to, per mergelės idealą ji nurodė žmonėms visiškai naują kelią. Todėl tik Katalikų Bažnyčios istorijoje yra tiek daug didžių moterų.

Nieko panašaus nėra jokioje kitoje religijoje. Jokia kita religija negali pateikti garsiausių moterų pavyzdžių — daugumoje (islamams, budizmas) apskritai nėra pasaulinio garso moterų figūrų. Priešingai, Katalikų Bažnyčioje yra nesuskaičiuojama daugybė šventųjų ir garsių moterų: pirmųjų šimtmečių kankinių, vienuolinių ordinų steigėjų, šventųjų karalienių ir kunigaikštienių, mistikų, naujųjų laikų misionierių. Beveik neįmanoma išvardyti visų šventųjų moterų,

o pirmiausia, žinoma, reikia paminėti Dievo Motiną. Daugelis šių šventų moterų turėjo didelę įtaką visuomenei: karaliai ir imperatoriai keliavo pas šventąsias Hildegardą ir Klarą ieškodami patarimo, šventoji Kotryna Sienietė barė kardinolų kolegiją, šventoji Joana Arkietė vadovavo krikščionių kariuomenei. Į šį sąrašą taip pat įeina visos didžios moterys, kurios, nors ir nebuvo paskelbtos šventosiomis, vis dėlto galėjo gyvuoti tik katalikiškoje visuomenėje, pvz., iškili valstybės vadovė ir gailėstinga imperatorienė Marija Teresė.

Aukštaisiais viduramžiais, kai visuomenėje vyravo katalikiška dvasia, išgalėjo net riteriškas moterų garbinimas, vadinamas *minne*. Visa tai šiuolaikinė agitacija ir puolimas prieš Katalikų Bažnyčią nuolat nutyli, neigia arba iškraipo.

► Tiesa ta, kad priešiškus moterims, kartais priskiriamas Bažnyčiai, iš tikrųjų yra Apšvietos ir XIX a. ateizmo vaisius. Arthuras Schopenhaueris savo veikale *Apie moteris* patvirtina, kad moters išaukštinimas yra krikščionybės vaisius: *Todėl moterys visą gyvenimą lieka vaikais, visada mato tik tai, kas arti, prisiriša prie dabarties, ima daikto išorę už esmę ir smulkmenas laiko svarbesnėmis už esminius dalykus. [...] Todėl joms igimta veidmainystė — ji būdinga tiek kvailoms, tiek protingoms moterims. [...] Todėl visiškai nuoširdi, nesuvoidinta moteris, galbūt, neįmanoma. [...] Nei muzikai, nei poezijai, nei vaizduojamiesiems menams jos neturi tikro ir nuoširdaus jautrumo, o tik paviršutinišką mėgdžiojimą dėl siekio patikti — tai ir yra priežastis, kodėl jos apsimeta, kad joms tai patinka. Jos yra sexus sequior [žemesnioji lytis], visais atžvilgiais atsilikusi, antraeilė lytis. Taip jas matė ir senovės, ir Rytų tautos, ir todėl jos joms skyrė labiau tinkamą vietą nei mes su savo senuoju prancūzišku galantiškumu ir kvaila moterų garbinimo manija, šiuo aukščiausiu krikščioniškai-vokiško kvailumo žiedu.*

Islamas, priešingai, vis dar moko senovinės rytietiškos daugpatystės, kurioje moteris laikoma vyro nuosavybe. Ypatingai žiauri yra mergaičių apipjaustymo praktika, paplitusi daugelyje musulmoniškų šalių. Pobiblinis judaizmas santuokos klausimu pasuko išganingo krikščioniško mokymo link ir įvedė monogamiją. Tačiau vien iš

Senajo Testamento raštų šios praktikos pagrįsti neįmanoma. Žydų rytinėje maldoje, kurią ortodoksiniai žydai kalba kasdien, sakoma: *Šlovė Dievui, kad gimiau vyru, o ne moterimi*. Hinduizmas taip pat moko iškreipto moters įvaizdžio, ką rodo šiandien vis dar praktikuojamas našlių deginimas (Sati), kai miršta sutuoktinis. Gerai žinomas ir tibetiečių budizmo priešiskumas moterims. Net pačiam Budai priskiriami daugybė moteris niekinančių posakių: *Reikia saugotis moterų. Vienai protingai tenka tūkstantis kvailių ir nedorų. Moteris laukinė kaip plėšikas ir tokia pat klastinga. Retai ji kalba tiesą: jai tiesa ir melas tas pats*. (Neue Zürcher Zeitung, 2002.01.21)

Katalikų religija turi nesuskaičiuojamą galybę šventųjų moterų: imperatorių, abačių, mistikų, mergelių ir t. t. Panašaus reiškinio nėra jokiaje kitoje religijoje pasaulyje!

Paveiksle vaizduojama karalienė šv. Elžbieta Vengrė, dalinanti duoną vargšams.

Žemėlapyje vaizduojama krikščionybės plėtra IV ir V a. Gi islamas VII a. pradėjo puolamuosius karus, kad smurtu priverstų krikščionių kraštus priimti Mahometo ideologiją.

Jokia kita religija neplito panašiu būdu

Katalikų Bažnyčios plitimą žymi trys esminiai punktai, kurie ypač aiškiai parodo jos skirtumą nuo islamo:

Be prievartos, nepaisant persekiojimų

Pirmųjų trijų šimtmečių krikščionys turėjo švęsti pamaldas katakombose (požeminiuose urvuose), o krikščioniško tikėjimo išpažinimas persekiojimų metu reiškė mirtį. — Priešingai buvo islamo atveju, kuris plito tik kariaudamas ir persekiodamas „netikinčiuosius“ (*kaffr*). Islamo istorija suskaičiuoja 74 puolamuosius karus!

Kiekvienoje diskusijoje tuoj pat išgirsime prieštaravimą: bet juk ir krikščionys smurtavo tikėjimo vardu — užtenka prisiminti kryžiaus žygius! Argumentas apie kryžiaus žygius geriausiai parodo, kad Bažnyčios priešininkai remiasi tik šūkais, kurie, įdėmiau pažiūrėjus, įrodo priešingai (žr. argumentą „Bažnyčia pati turi nešvarią sąžinę!“ 43 puslapyje). Kryžiaus žygiai vyko aukštaisiais viduramžiais, t. y.

laikotarpiu, kai beveik visas žinomas pasaulis jau buvo tapęs krikščionišku. Kryžiaus žygių priežastis buvo didžiausias viduramžių teroro aktas: svarbiausios krikščionių šventovės — Kristaus kapo bažnyčios Jeruzalėje — sunaikinimas. Kryžininkai siekė ne prievarta platinti tikėjimą, bet susigrąžinti tai, kas krikščioniškai sielai turi aukščiausią reikšmę: vietą ir kraštą, kuriame įvyko išganymas. Geriausias įrodymas, kad kryžiuočiai niekada neturėjo idėjos prievarta atversti islamo pasaulį, yra pačių kryžiaus žygių eiga. Po Jeruzalės ir Palestinos atkovojo riteriai vėl grįžo į savo tėvynę. Tačiau pasitraukimas kartu buvo ir pabaigos pradžia, nes islamas nepraleido progos užpulti pasilikusiųjų.

Su aukščiausiomis dorovinėmis normomis

Tikėjimo plėtra žmoniškai žvelgiant yra tuo sunkesnė, kuo aukštesnių dorovės standartų tas tikėjimas reikalauja iš savo išpažinėjų — kaip yra krikščionybės atveju. — Tuo tarpu islamas daro visas nuolaidas doroviniam palaidumui (žr. p. 23).

Su sunkiai suvokiamais tikėjimo mokymais

Ir čia galioja principas: žiūrint vien iš visuomeninės perspektyvos, būtų lengviau skleisti religiją, kurios tikėjimo išpažinimas susideda tik iš vieno sakinio, kaip, pavyzdžiui, yra islame. Tačiau Bažnyčia skelbia dvylika Tikėjimo išpažinimo tiesų, iš kurių kai kurios peržengia proto suvokimo galimybes, nors ir neprieštarauja jam: Įsikūnijimas, kūno prisikėlimas, Kristaus buvimas Eucharistijoje, malonės paslaptis ir kt. Tuo tarpu Mahometas sąmoningai suformulavo savo pasaulėžiūrą kuo paprasčiau ir net buvo pasirengęs įtraukti pagoniškus elementus į Koraną, kad palengvintų naujojo mokymo priėmimą dykumų tautoms, pavyzdžiui: akmens (Kaaba) garbinimą arba tikėjimą gamtos dvasiomis (*džiniais*).

*Iš tiesų sakau
jums, kiek kartų
tai padarėte
vienam iš šitų
mažiausiųjų
mano brolių,
man padarėte.*

(Mt 25, 40)

Jokia kita religija nėra tiek nuveikusi žmonijos labui

Vergovės ir kitų senovės žiaurumų panaikinimas

Per kelis šimtmečius Bažnyčia sugebėjo išvaduoti tuometinę visuomenę nuo žmonių aukojimo, vergijos, prekybos žmonėmis, kraujo keršto, daugpatystės, vyro savivalės moterų, vaikų ir vergų gyvybės atžvilgiu ir iš tikrųjų sugebėjo tą visuomenę civilizuoti.

Vienuolynų steigimas

Vienuolynai atliko didžiausią kultūrinį darbą, kokį tik yra įvykdžiusi kuri nors religinė bendruomenė. Vienuoliai ne tik išsaugojo visą žlungančių graikų ir romėnų kultūrų raštiją. Kartu su dvasiniu švietimu, jie skatino materialinę pažangą: žemdirbystę, gyvulininkystę, kalnakasybą, gyvenamosios kultūrą, socialinę pagalbą — trumpai tariant, išvystė visos civilizacijos struktūrą.

Švietimas ir mokykla

Katalikų Bažnyčios vienuolių sukurta karolingiškoji minuskula buvo esminė Vakarų civilizacijos raštingumo prielaida. Alkuinas Karolio Didžiojo imperijoje įsteigė mokyklų tinklą. Sinodai (Bavarijos 798, Šalono 813, Acheno 816 m.) reikalavo steigti mokyklas. Teodulfas, Karolio Didžiojo dvaro teologas, ankstyvaisiais viduramžiais rašė: *Kaimuose ir miestuose kunigai privalo atidaryti mokyklas.*

Universitetų steigimas

Aukštieji viduramžiai buvo svarbiausios proto institucijos — universiteto — gimimo laikotarpis. Pirmieji universitetai veikė pagrindiniuose katalikiško pasaulio miestuose: Paryžiuje, Bolonijoje, Oksforde, Kembridže ir Kelne. Popiežius Romoje buvo patikimas visuotinis universitetų globėjas.

Sakralinė muzika, tapyba, architektūra

Žmogaus dvasios genialumo viršūnė meno ir architektūros srityje yra viduramžių katedros ir bažnyčios. Prie jų prisideda tapyba ir giedojimas. Šių mokyklų tąsa katalikiškos Italijos Renesanse galiausiai privedė prie klasikos šedevrų sukūrimo. Visa aukštoji muzika, tapyba ir skulptūra išsivystė krikščioniškoje Vakarų kultūroje. Tokie genijai kaip Bramantė, Mikelandželas, Rafaelis, Karavadžas tapo įmanomi tik popiežių paramos dėka.

Žmogaus teisių suformulavimas

Dominikonų vienuolis Bartolomé de Las Casas XVII a., kovodamas prieš ispanų žemvaldžių praktikuojamą išnaudojimą, suformulavo Amerikos indėnų prigimtines teises į laisvę, lygybę, nuosavybę bei politinę ir religinę savivaldą. Jis reikalavo grąžinti jų nuosavybę, išlaisvinti juos iš vergijos ir gerbti jų teisę valdyti save.

Visapusiška ligonių priežiūra

1900 metų galiojo principas: *Vienuolynas vietoj ligonių kasos.* Beveik du tūkstantmečius nebuvo jokių sveikatos draudimų — tik vienuolynai ir Bažnyčios gailestingieji ordinaai. Net Bažnyčios priešai

stebėjosi: *Šie galilėjiečių piktžodžiautojai maitina ne tik savo, bet ir mūsų vargšus* (Julijonas Apostatas). Volteras, Bažnyčios priešininkas Apšvietos laikais, rašė: *Žmonės, atsiskyrę nuo Romos religijos, sugebėjo tik netobulai pamėgdžioti tą dosnią labdarybę.*

Gamtos mokslų pagrindas

Nė vienas kitas punktas nėra taip klaidingai suprantamas. Nuolat teigiama, kad Bažnyčia buvo mokslo priešė. Kaip vienintelis (!) įrodymas pateikiamas ginčas su Galilėjumi. Tačiau yra priešingai: Bažnyčia – tai gamtos mokslų motina!

Rogeris Baconas (1214–1292), pranciškonų vienuolis ir Oksfordo profesorius, laikomas eksperimento tėvu: *Be eksperimento nieko negalima pažinti tinkamai.*

Tėvas Albertas Didysis (1200–1280) padėjo pagrindus fizikai, logikai, metafizikai, biologijai, psichologijai ir geologijai. Jis mokė, kad nereikia *aklai perimti kitų pasakytų dalykų [...], bet reikia pačiam tyrinėti priešastis, veikiančias gamtoje.*

Sąrašą galima tęsti be galo: t. Mendelis (paveldimumo dėsniai), t. Schallis (astronomija), kun. Lemaître'as (Didžiojo sprogdimo teorijos autorius) ir kt.

Krikščionybė — vienintelė tikroji religija

Daugelis katalikų ir krikščionių nebeturi drąsos atvirai išpažinti krikščionybės tiesos. Ypač niekas nedrįsta ištarti šio sakinio: „*Krikščionių religija yra vienintelė tikra.*“ Bijomasi daugybės pasipiktinimų ir prieštaravimų.

Šeši dažniausiai pasitaikantys prieštaravimai, kurie nuolat pasikartoja diskusijose:

Tai juk netolerantiška!

Atsakymas į šį prieštaravimą — žr. p. 38.

Kiekvienas tvirtina, kad turi vienintelę teisingą religiją!

Atsakymas į šį prieštaravimą — žr. p. 39.

Kitos religijos juk taip pat moko tiesų!

Atsakymas į šį prieštaravimą — žr. p. 40.

Niekas neturi tiesos monopolio!

Atsakymas į šį prieštaravimą — žr. p. 41.

**Tai turi kiekvienas
pats nuspręsti!**

Atsakymas į šį prieštaravimą — žr. p. 42.

Bažnyčia pati turi nešvarią sąžinę!

Atsakymas į šį prieštaravimą — žr. p. 43.

Prieštaravimas: Tai juk netolerantiška teigti, kad kas nors vienintelis turi tikrąją religiją!

Atsakymas: Kas yra tolerancija?

Tolerancija kilusi iš lotyniško žodžio *tolerare* – pakęsti, ištvirti. Tolerancija tikėjime reiškia, kad niekam tikėjimo klausimais nesiekama prievarta primesti savo nuomonės ar taikyti represijų dėl kitokio tikėjimo.

Tačiau tolerancija nereiškia, kad dėl to reikia atsisakyti savo pozicijos. Priešingai: kad galėtum praktikuoti toleranciją, būtina pačiam turėti kitą nuomonę. Būtent čia ir glūdi argumentacijos naudojant šį šūkį klaida. Tolerancija visada reikalauja dviejų skirtingų požiūrių.

Pavyzdys: Krikščionis gali toleruoti musulmoną tik tuomet, jei jis pats yra krikščionis. Jei abu būtų musulmonai, jie tikėjimo klausimais nebegalėtų vienas kito toleruoti, nes tikėtų tą patį. Be to, iš to išplaukia: kuo dvi religijos yra įsitikinusios labiau, tuo aiškiau jos gali praktikuoti toleranciją.

Jei kitos religijos yra netolerantiškos, nes skleidžia tikėjimą ginklu ir verčia kitus jį priimti, tai kyla iš neteisingo jų mokymo, kaip rodo Korano pavyzdys, kuris leidžia ir net geria prievartinį tikėjimo skleidimą. Tačiau vien tikėjimo tiesos įsitikinimas dar nereiškia netolerancijos.

Tolerancija galima tik ten, kur egzistuoja dvi prieštaraujantios nuomonės.

Prieštaravimas: Kiekvienas tvirtina, kad turi tikrą religiją! Taip sako musulmonai ir kiti!

Atsakymas: Tai ne argumentas — priešingai, tai logiška. Kas kažkuo tiki, tas turi būti įsitikinęs, jog tai tiesa. Priešingu atveju jis apskritai neturėtų tuo tikėti. Tai galioja kiekvienam, kuris laikosi kokio nors įsitikinimo.

Jei jis sakytų: *Nežinau, ar tai, kuo tikiu, yra tiesa, tuomet pagrįstai galima paklausti: Tai kodėl tu tiki?*

Prieštaranga yra tik kai kurių katalikų laikysena po Vatikano II Susirinkimo (1962–1965). Jie save laiko *katalikais tikinčiaisiais*, tačiau sąmoningai nebenori teigti, kad jų religija yra tikroji. Tuo požiūriu musulmonas ar žydas, tvirtai įsitikinęs savo tikėjimo tiesa, elgiasi logiškiau nei modernus *katalikas*, kuris sako, jog tiki Jėzumi, bet nežino, ar tai tikra tiesa. Be to, tokia nuostata tiesiogiai prieštarauja Evangelijai, kur Jėzus pats sako: *Niekas nenuėina pas Tėvą kitaip, kaip tik per mane* (Jn 14, 6). *Kas įtikės ir pasikrikštys, bus išgelbėtas, o kas netikės, bus pasmerktas* (Mk 16, 16). Petras, pirmasis popiežius, moko: *Nėra niekame kitame išgelbėjimo* (Apd 4, 12).

▶ Tai ir Asyžiaus religijų susitikimą 1986 m. (žr. viršelį) leidžia vertinti labai kritiškai. Jei tikslas — diskutuoti su kitomis religijomis, tai gerai. Tačiau jei tikslas — paversti tikrą religiją vienu iš daugelio galimų kelių, tai reiškia Jėzaus Kristaus išdavimą.

Kas kažkuo tiki, tas turi būti įsitikinęs, kad tai tiesa.

Prieštaravimas: Kitos religijos juk irgi moko daugybės tiesų! Be to, visi tikime tuo pačiu Dievu.

Atsakymas: Neabejotina tiesa, kad visos religijos turi tiesos elementų. Nėra nė vienos klaidos, kuri nebūtų lydima tam tikrų tiesų. Jei religija susidėtų vien tik iš klaidų ir melų, niekas ja netikėtų.

Tad tikrai galima rasti panašumų: visos monoteistinės religijos tiki vienu Dievu. Islamas ir krikščionybė taip pat moko apie Marijos mergystę. Krikščionybė kartu su judaizmu moko Dešimt Dievo įsakymų. Budizmas siekia meditacijos ir vidinės ramybės – tai taip pat būdinga krikščionybei. Hinduizmas turi išplėtotą piligrimystės sistemą – ir šiuo požiūriu primena krikščionybę.

Nepaisant to, visi šie panašumai ar daliniai sutapimai negali paslėpti fakto, kad religijos viena kitai prieštarauja esminiame klausime. Jis skamba: Kas yra Dievas? Ir tik Romos Katalikų Bažnyčia jau 2000 metų nekintamai skelbia, kad Dievas yra Švenčiausioji Trejybė.

Tai aiškiai atmeta judaizmas ir islamas. Visos kitos pasaulėžiūros arba visai neturi Dievo sampratos (budizmas), arba tiki daugybe dievų (hinduizmas).

Kiekviena religija turi kažkiek tiesos. Tačiau religijos iš esmės skiriasi: tik viena moko apie Švč. Trejybę.

Prieštaravimas: Niekas negali sakyti, kad jis turi tiesos monopolį! Visos religijos garbina tą patį Dievą, tik skirtingomis kalbomis!

Atsakymas: Šis argumentas prasilenkia su realybe, nes ignoruoja pagrindinį logikos principą, taigi sveiką protą: kai du teiginiai vienas kitam prieštarauja, jie negali būti abu teisingi. Kadangi religijos iš esmės nesutaria pagrindiniu klausimu (žr. *Kas yra Dievas?*, p. 40), jos negali būti visos vienodai teisingos.

Šis principas vadinamas *neprieštaravimo principu* ir yra bet kokio mąstymo pagrindas. Jis toks esminis, kad jo negalima paneigti, nes tas, kas norėtų jį paneigti, pirmiausia turėtų jį pripažinti. Neįtikėtina, kaip mūsų *mokslui atsidavęs* laikmetis religijos klausimuose grimzta į visiškus pramanus. Jei šį argumentą taikytume gamtos mokslams, jis skambėtų taip: du žmonės ginčijasi, ar žemė yra apvali, ar plokščia, ir prieinama išvados, jog abu yra teisūs, tik kiekvienas savo kalba, nes niekas neturi sakyti, kad turi tiesos monopolį, o kiti klysta.

Priežastis, kodėl tikėjimo klausimais apskritai leidžiamos tokios fantazijos, yra ta, kad anapusinės tikrovės (tikėjimo tiesos) nėra tiesiogiai patikrinamos. Tad tenka tikėti liudytoju. (Žr. *šiuo klausimu brošiūrą Nr. 1: Kas yra tiesa?*)

Nors anapusinės tiesos nėra tiesiogiai matomos, jų skelbime vis tiek turi galioti sveiko proto dėsniai!

Prieštaravimas: Tikėjimo klausimais juk negalima nieko priversti! Kiekvienas turi pats apsispręsti!

Atsakymas: Teisingai, tikėjimas iš esmės priklauso nuo laisvos valios. Katalikų Bažnyčia nuo pat pradžių moko kartu su Bažnyčios tėvu Augustinu: *Tikėjimas galimas tik ten, kur žmogus gali laisvai apsispręsti.*

Todėl niekas negali būti verčiamas tikėti, nes tą akimirka, kai taikoma prievarta, tai jau nebėra tikėjimo aktas. Katalikiškos misijos esmė – per dialogą ir pamokslavimą laimėti žmones Kristui, pagal Jėzaus įsakymą: *Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją visai kūrinijai!* (Mk 16, 15)

Tačiau klaidinga manyti, kad žmogaus gera valia, tvirtas įsitikinimas ar laisvas apsisprendimas padaro klaidingą dalyką tiesa.

Jei žmogus šį požiūrį pritaikytų kasdieniame gyvenime, jis iškart būtų laikomas protiškai neveiksniu. Pavyzdžiui, jei gydytojas duotų bet kokius vaistus remdamasis vien tuo, kad nuoširdžiai nori padėti ir įsitikinęs jų veiksmingumu. Arba bankininkas išmokėtų ne 1000 eurų, o 10, remdamasis tuo, kad po ilgų apmąstymų nusprendė, kas iš tikrųjų yra pinigų vertė, o šis naujas vertinimas esą padėtų klientui išsivaduoti iš prisirišimo prie daiktų. Tas pat galioja visose kitose gyvenimo srityse.

Tvirtas įsitikinimas ir gera valia dar nepadaro klaidingos tezės teisinga.

Prieštaravimas: Bažnyčia pati turi nešvarią sąžinę!

Atsakymas: Kryžiaus žygiai, raganų deginimai, tamsieji viduramžiai ir t. t. Būtent šio pobūdžio argumentai lengviausiai paneigiami:

1) Tai nėra argumentai, o apibendrinantys šūkiai. Žmonės dažniausiai nežino, kiek buvo kryžiaus žygių, kada jie vyko ir kokie buvo jų tikslai. Tačiau visi mano žina, kad tai buvo blogai. Tai neturi nieko bendra su objektyviu istorijos vertinimu.

2) Net ir tais atvejais, kai istoriškai įrodyta asmeninė kaltė, reikia aiškiai pasakyti, kad tai – žmogiškos klaidos, kurios negali būti laikomos argumentu prieš tikėjimą apskritai.

Tų, kurie iki galo gyveno savo tikėjimu ir padarė daug gero Bažnyčios garbei, yra daug daugiau. Bažnyčios istoriją galima palyginti su knyga, kurioje be daugybės auksinių puslapių yra ir keletas juodų. Pats Jėzus leido tarp savo mokinių būti vienam išdavikui, kad parodytų, jog ir Bažnyčioje visada bus žmogiškų silpnybių.

Ši tiesa atsiskleidžia ir kasdieniame gyvenime: jei žmogų blogai gydo vienas dantų gydytojas, o jis šaukia, kad visi dantistai yra šarlatanai – jis klysta.

Blogi krikščionys nėra įrodymas, kad pati krikščionybė yra klaidinga.

*Viešpatie,
ką turiu daryti?
(plg. Apd 9, 6)*

Viešpatie, ką turiu daryti?

Tikėti.

Tikėti reiškia laikyti kažką tiesa, nes tai pranešė patikimas liudytojas. Tam būtina pasitikėti liudytoju, todėl tikėjimas yra laisvos valios dalykas. Viskas priklauso nuo jūsų visiškai asmeninio ir laisvo sprendimo.

Įsivaizduokite, kad stovite priešais tiltą. Tiltlo prižiūrėtojas jus kviečia: ateik, eik per šį tiltą! Kitame krante pasieksi žemę, kurios grožį gali tik nujauti.

Savo gyvenime sutiksime daug tokių tiltlo prižiūrėtojų. Kiekvienas sakys jums: eik per mano tiltą — bet jūs neturėtumėte sekti bet kuo!

Ši knygelė turėjo padėti jums svarbiausiu gyvenimo klausimu remtis protu ir logika. Juk prieš tikint, būtina turėti teisę paklausti to, kuris skelbia tikėjimą: ar tai, ko tu mokai, yra tikėtina? Kodėl turėčiau tikėti būtent tavo mokymu?

Šie dvidešimt punktų parodė jums, kodėl katalikų tikėjimas yra unikalus. Nedvejokite ir susisiekite su mumis. Mielai lydėsime jus šiuo keliu, kuris iš pradžių gali atrodyti sunkus, bet iš tiesų yra svarbiausias ir gražiausias jūsų gyvenime:

Tikėjimo į Jėzų Kristų, Dievo Sūnų keliu.

Paveikslų paaiškinimas: Tai Jėzaus veidas ant drobės, į kurią jis buvo suvyniotas laidojant. Ši drobė vadinama *Turino drobule*, nes ji saugoma Turine. Jos kilmė iki šiol tebėra mįslė. Originalas – tai negatyvas be jokio dažų sluoksnio (paveikslėlis kairėje). Tai į lininį audinį įdegtas nukryžiuotojo kūno atspaudas, turintis būtent tas žaizdas, kurias aprašo Evangelijos, pasakodamos apie Jėzaus kančią. Tik padarius šios drobės nuotrauką (paveikslėlis dešinėje), pasimato Jėzaus veidas.

Programėlė Shroud 2.0 leidžia priartinti drobulės atvaizdą, padidinti atskiras jos dalis, pamatyti detales, nematomas plika akimi.

Jis pamatė ir įtikėjo

Vieno iš Doylikos — Tomo, vadinamo Doyniu — nebuvo su jais, kai Jėzus buvo atėjęs. Tačiau kiti mokiniai jam kalbėjo: „Mes matėme Viešpatį!“ O jis jiems pasakė: „Jeigu aš nepamatysiu jo rankose vinių žaizdų ir neįbesiu piršto į vinių žaizdą, ir jeigu neįkišiu rankos į jo šoną, netikėsiu“.

Po aštuonių dienų jo mokiniai vėl buvo kambaryje, ir Tomas su jais. Jėzus atėjo, durims esant užrakintoms, atsistojo viduryje ir prabilo: „Ramybė jums!“ Paskui kreipėsi į Tomą: „Įbesk čia pirštą į apžiūrėk mano rankas. Ištiesk ranką ir įkišk į mano šoną; jau nebebūk netikintis, būk tikintis“. Tomas sušuko: „Mano Viešpats ir mano Dievas!“ Jėzus jam ir sako: „Tu įtikėjai, nes pamatei. Palaiminti, kurie tiki nematę!“ (Jn 20, 24–29)

Daugiau apie Jėzaus gyvenimą ir asmenį skaitykite brošiūroje Nr. 4: *Ar Jėzus yra Dievo Sūnus?*

www.militia-immaculatae.org

Fondas *Militia Immaculatae* tęsia řv. Maksimilijono Kolbės idealą. Leiddžia ir platina knygas, brořiūras, řurnalus, lankstinukus apie Nekaltai Pradėtąją.

Visa řirdimi trokřtame dirbti pagal řv. Maksimilijono nurodymus, kad išplėstume Nekaltosios garbę, kad Ji būtų visur řinoma ir mylima.

Norintieji prisidėti prie mūsų apařtalavimo, gali rařyti
el. pařto adresu:

info@militia-immaculatae.org

Galite paremti Fondo veiklą pervesdami auką:

Fundacja Militia Immaculatae

ul. Garncarska 34

04-886 Warszawa, Lenkija

Bank BNP Paribas S.A.

Sąskaita EUR: **PL 46 1750 0012 0000 0000 4104 5019**

Code SWIFT: PPABPLPK

Militia Immaculatae
www.militia-immaculatae.org